

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Търговище, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Йоханна Ив. Антонова

при участието на секретаря Ивалина Ст. Станкова
като разгледа докладваното от Йоханна Ив. Антонова Гражданско дело № 20213530101305 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени установителни искове за съществуване на вземане с правно основание 422,ал.1 във вр. с чл.415,ал.1 от ГПК във вр. с чл.60,ал.2 от ЗКИ и чл. 86,ал.1 от ЗЗД

Ищецът “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД, ЕИК 831094393, със седалище и адрес на управление:гр.София, бул.”Драган Цанков ” № 37, представлявана от изп. директори Н.Н. и С.П., представлявани по пълномощие от Н.К.-управител на ПИБ клон Търговище и юрисконсулт Д.Д.- **съдебен адресат**, твърди в исковата си молба, че сключил с П.Ю.Ц. с ЕГН ***** от гр.Търговище Договор за банков кредит № 206LD-R-000194/22.02.2013г. за сумата от 3 750евро, обезпечен с поръчителството на ответницата Р. Й. ИВ. с ЕГН ***** от гр.Търговище. Твърди още, че кредитополучателят не изпълнявал задълженията си по изплащане на дължимите суми съгласно погасителния план към договора, поради което баката обявила кредита за изцяло и предсрочно изискуем от 15.04.2021г., като на длъжниците били изпратени уведомления-на кредитополучателя-по реда на чл. 47,ал.1 от ГПК чрез три броя разписки, а на ответницата-поръчител уведомлението било връчено лично на 01.02.2021г., като удостоверяванията били извършени от нотариус П.А. с район на действие РС Търговище рег.№ 496 в регистъра на НК. Доколкото плащане по кредита не е постъпило, ищецът се снабдил със заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 № 292/26.04.2021г., с отстранена ЯФГ с разпореждане№ 1057/13.05.2021г., постановени по ч.гр.д.№ 591/2021г. по описа на РС Търговище, срещу която длъжникът възразил, поради което ищецът приема, че за него е налице правен интерес от предявяване на настоящите установителни искове за съществуване на вземанията, присъдени със заповедта по чл. 417 от ГПК, а именно: главница в размер на 3725,17евро, договорна лихва в размер на 3582,64евро за периода от 20.06.2013г. до 14.04.2021г.;

обезщетение за забава в размер на 1453,99евро за периода от 20.04.2013г. до 12.03.2020г., 55,74евро договорна лихва за периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. вкл., сумата от 552,84евро обезщетение за забава за периода от 14.05.2020г. до 14.04.2021г. вкл., просрочено обезщетение за забава в размер на 7,24евро за периода от 15.04.2021г. до 21.04.2021г. и 82,83евро разходи за уведомления-нот. покани, връчени чрез нотариус, ведно със законната лихва върху главницата от 22.04.2021г.(датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК) до изплащане на задължението; претендират се разноските в заповедното и в исковото производство. В съдебно заседание исковете се поддържат от процесуалния представител на ищеца юрисконсулт Д.Д., която пледира за уважаването им, претендира разноски; въвежда възражение по чл. 78,ал.5 от ГПК относно адв. възнаграждение, претендирано от ответника.

В срока и по реда на чл. 131, ал.1 от ГПК в писмен отговор от ответницата, действаща чрез процесуален представител и съдебен адресат адв.Ц.И.-ТАК, се излагат доводи за нередовност на исквата молба, от която не било ясно какво е искането и как е формирано.По същество претенциите се оспорват като неоснователни, доколкото уведомление не е връчвано на длъжника, като се въвежда и възражение за изтекла погасителна давност на вземанията, поради спиране на плащанията още през 2013г., оспорва се и действителността на договора за поръчителство, като се твърди, че същият не е подписан от ответницата, иска се отхвърляне на претенциите изцяло.В съдебно заседание възраженията се поддържат от адв.Ц.И.-ТАК, който пледира за отхвърлянето на исковете, претендира разноски.

След преценка на доказателствата по делото и като съобрази доводите и възраженията на страните, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От Договор за банков кредит № 206LD-R-000194/22.02.2013г. сключен между ищеца и П.Ю.Ц. с ЕГН ***** от гр.Търговище се установява, че на кредитополучателя е предоставен кредит в размер на 3 750евро-чл.І.1. със срок на погасяване 20.02.2023г.чл.І.3, при годишна лихва, формирана от базов лихвен процент от 7,99%, увеличен с надбавка от 8,51 пункта-чл. ІІ.4.и ГПР 18,84% и обща дължима сума от 7811,49евро-чл. ІІ.5.Съгл. уговореното в чл. ІІ.10, неизвършване на плащания по кредита в срок, същите се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в т.4 лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ датата на падежа на съответната вноска, а банката има право да обяви кредита за предсрочно изискуем или да увеличи размера на лихвения процент по кредита, включително надбавката. В чл.ІVт.12 е уговорено, че за обезпечаване на вземанията на банката по предоставения кредит-главница, лихви, такси, комисионни и разноски, банката приема поръчителство от Р. Й. ИВ. с ЕГН ***** от гр.Търговище(настоящ ответник), съгл. Договор за поръчителство, неразделна част от договора за кредит.Към договора е представен и погасителния план, а от Договор за поръчителство от 22.02.2013г., сключен между ищеца и ответницата се установява, че ответницата се е задължила пред банката да отговаря за изпълнението на задълженията на кредитополучателя по посочения кредитен договор , като отговаря

солидарно с кредитополучателя, като в чл. 11 е уговорено, че поръчителят се задължава при неизпълнение на главното задължение от страна на кредитополучателя и без да е необходимо банката да насочи иска си първо към кредитополучателя, да внесе при първа покана, доброволно, всички дължими суми. В представеното копие на договора за поръчителство по делото, липсва подпис в края на договора от поръчителя, но в съдебно заседание е прието за безспорно между страните, че ответницата е сключила посочения договор, както и че е получила уведомлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост на задължението. От приложените ОУ към договора за кредит-чл. 10.1.2,б."а" се установява, че банката има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя за срок, определен от банката в случай, че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по договора повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо. От представената нотариална покана, отправена от банката до кредитополучателя се установява, че поради неизпълнение на задълженията на кредитополучателя, банката е поканила същия в срок от 7 дни от получаване на поканата да изплати задълженията си по договора в общ размер от 8 077,96 евро, като го уведомява, че ако до изтичане на срока задълженията не бъдат погасени, на осн. раздел X, т.1.2,б."а" от ОУ към договора банката ще упражни правото си да обяви ползвания кредит за предсрочно изискуем, както и да пристъпи към принудително събиране вземането по съдебен ред, за което с настоящата покана, длъжникът се счита уведомлен. Видно от приложените разписки към нотариална покана № 77, том 3, рег. № 10472/16.09.2019г. на нотариус П.А. с район на действие РС Търговище, адресът на кредитополучателя е посещаван от служител на нотариус П.А. с район на действие РСТ на 17.09.2019г., 05.10.2019г. и 29.10.2019г., като е посочено, че и при трите посещения на адреса, входната врата на блока е заключена, не е открито лице за информация и е залепено уведомление по чл. 47 от ГПК. От Разписка № 3/01.02.2021г. към нотариална покана № 34, том 1, рег. № 835/01.02.2021г. на нотариус П.А. с район на действие РС Търговище се установява, че ответницата-поръчител по процесния договор е получила нотариалната покана на банката, с идентично съдържание и покана да изплати задълженията по кредита в седемдневен срок, поради което съдът приема, че волята на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем е валидно съобщена на поръчителя на 01.02.2021г. и с изтичането на определения седемдневен срок на 09.01.2021г. кредита е станал предсрочно изискуем. От заключението по назначената СИЕ, неоспорено от страните, което съдът кредитира изцяло като компетентно, безпристрастно и отговарящо на поставените задачи се установява, че са налице дължими суми по договора за кредит, а именно: главница в размер на 3725,17 евро; договорна лихва в размер на 3582,64 евро за периода от 20.06.2013г. до 14.04.2021г.; лихва за просрочия за периода от 20.04.2013г. до 12.03.2020г. в размер на 1453,99 евро; лихва за периода 13.03.2020г.-13.05.2020г. без наказателна база по чл. 6 от ЗМВИП в размер на 55,74 евро; лихва за просрочия от 14.05.2020г. до 14.04.2021г. в размер на 552,84 евро и обезщетение за забава за периода от 15.04.2021г. до 21.04.2021г. в размер на 7,27 евро и разноси за разходи за уведомителни писма-покани за предсрочна изискуемост в размер на 82,83 евро, за което са представени и фактури по делото. Вещото лице е установила още, че

по кредита са извършени плащания от длъжника на 27.03.2013г. в размер на 130лв. и на 03.07.2013г. в размер на 250лв., други суми длъжникът или поръчителят не са внасяли по договора.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Предявените установителни иски за съществуване на вземания са обосновани с твърдения за неизпълнение на задължението на кредитополучателя за погасяване на дължимите суми и обявена от банката предсрочна изискуемост на целия дълг на осн. чл. 10.1.2. от ОУ към договора, която е съобщена на кредитополучателя и поръчителя преди депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК, въз основа на което е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 № 292/26.04.2021г., с отстранена ЯФГ с разпореждане № 1057/13.05.2021г., постановени по ч.гр.д. № 591/2021г. по описа на РС Търговище, срещу която поръчителят-настоящ ответник е възразил.

Според т.18 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, в хипотезата на предявен иск по чл.422, ал.1 ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. ВКС приема, че обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60, ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Предмет на делото по установителния иск е вземането, основано на представения документ - извлечението от счетоводните книги на банката за вземане, произтичащо от договор за кредит, в който размерът и изискуемостта са определени от страните при сключването му. Ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание.

Относно уведомяването на длъжниците за обявената от банката предсрочна изискуемост на дълга по процесния договор за банков кредит, съдът приема следното: В случая не е налице валидно обявяване на кредитополучателя, че банката е обявила кредита за предсрочно изискуем. Съгласно Решение № 233 от 3.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7723/2013 г., IV г. о., ГК, когато при първото посещение на посочения по делото адрес на ответника връчителят не намери адресата или друго лице, което е съгласно да приеме съобщението, той трябва да потърси сведения дали адресатът пребивава там. Ако връчителят намери сведения, било че ответникът живее на адреса, било че от известно време

или никога не е пребивавал там, той трябва да ги удостовери в разписката към съобщението. При получени сведения, че ответникът не живее на адреса, връчителят няма защо да го посещава повече. В случаите, при които се установи, че ответникът пребивава на адреса, той трябва да положи усилия да узнае, по кое време може да бъде намерен там, за да направи следващото посещение тогава. Ако и при второто посещение не може да се осъществи връчване, връчителят трябва да направи най-малко още едно посещение, като времето между първото и последното трябва да е повече от един месец. При последното посещение връчителят поставя уведомление, като попълва в него датата на поставянето му и го подписва. Връчването чрез залепване на уведомление е възможно само на регистрирания настоящ адрес (ако той е различен от постоянния) или на регистрирания постоянен адрес (ако няма различен настоящ). Залепването на уведомление на друго място е без правно значение. В конкретния случай е видно, че банката е изпратила до кредитополучателя нотариална покана, с която му съобщава волята си да обяви кредита за предсрочно изискуем, поради допусната забава на плащанията. Тази покана не е била връчена лично на длъжника-кредитополучател. Той е бил търсен няколко пъти на регистрирания адрес, а именно на 17.09.2019г., 05.10.2019г. и 29.10.2019г., като е посочено, че и при трите посещения на адреса, входната врата на блока е заключена, не е открито лице за информация и е залепено уведомление по чл. 47 от ГПК. Нотариусът е счел, че доколкото нотариалната покана не е била потърсена в 14 дневния срок, тя следва да се счита за връчена по чл.47 ГПК. В случая няма получени сведения, че лицето не живее на адреса, напротив, всеки един от трите пъти връчителят е констатирал, че входната врата на блока е заключена и не е намерил лице за информация, която констатация е различна от констатацията, че лицето не живее на адреса. След като връчителят не се е снабдил с данни, че лицето не живее там, не може да се приеме, че са били налице и предпоставките за залепване на уведомлението, респ. нотариалната покана не е редовно връчена по чл.47, ал.5 ГПК. Съгласно чл.50 ЗННД, нотариусът може да възложи на определен служител в нотариалната кантора да връчва съобщения и книжа при условията и по реда на чл.37 – 58 ГПК. Разпоредбата на чл.47 ГПК урежда хипотезите на връчване на съдебни книжа чрез залепване на уведомление когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да ги получи, които обстоятелства не са установени от връчителя по отношение на кредитополучателя. Освен това, именно заявителят в нот.производство, в случая банката посочва адрес за връчване на длъжника като нотариусът изпълнява възложеното му връчване в този обсег, вкл. при възможност да извърши и справка в НБД Население относно съвпадението на адреса, посочен от молителя с постоянен и настоящ адрес, респ. и относно действащ трудов договор, при което съдът приема, че не само нотариусът не е извършил надлежно връчване на нотариалната покана, но и банката – заявител не е удостоверила усилията си да връчи уведомление за предсрочната изискуемост на длъжника съобразно изискванията на т.18 от ТР №4/2013г. на ОСГТК на ВКС. Отделно от това, видно от съдържанието на извлечението от сметки на банката, приложено по ч.гр.д. № 591/2021г. по описа на РС Търговище, датата на обявената предсрочна изискуемост е посочена като 21.04.2021г., а от нотариалната покана се установява, че настъпването на

предсрочната изискуемост се свързва с изтичане на седем дни от получаването на уведомлението от длъжника (относно поръчителя, това е 09.02.2021г.), при което съдът приема, че е недопустимо в различни документи на банката тя да се позовава на различни дати на предсрочна изискуемост.

Действително, видно от данните по делото, банката-кредитор е връчила нотариална покана на настоящия ответник-поръчител по договора, като той я е получил лично на 01.02.2021г. и няма пречка кредиторът да избере против кого от длъжниците-кредитополучател или поръчител да насочи претенциите си. С нотариалната покана ответницата е била уведомена за обявяването на предсрочната изискуемост на целия кредит. Ето защо формално по отношение на поръчителя са били изпълнени постановките на т.18 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК. Съдът счита обаче, че доколкото настоящата ответница е поръчител по кредита, а не главен длъжник, то тя не може да бъде в по-лошо положение от лицето, чието задължение е обезпечила. Обявяването на кредита за предсрочно изискуем означава изменение на падежа на плащане на целия кредит, т.е. обявяването на предсрочната изискуемост е едностранно изменение на съдържанието на договора от страна на кредитора само с неговото волеизявление. Отговорността на поръчителя е акцесорна, защото може да съществува само за действително задължение – чл.138, ал.2 ЗЗД. Ето защо, за да породи действие настъпването на предсрочната изискуемост по отношение на поръчителя, тя следва да е настъпила и по отношение на главния длъжник. Това е така, доколкото не е допустимо поръчителят да е в по-лошо и в по-неизгодно положение от главния длъжник /арг. от чл.139 ЗЗД/. Да се приеме противното, означава да се счете, че доколкото в конкретния случай нотариалната покана е била връчена валидно само на поръчителя, то само по отношение на него е настъпила предсрочната изискуемост, без тя да настъпва за главния длъжник. Едно такова приемане противоречи на същността на поръчителството и на правното положение на поръчителя. В този смисъл съдът приема, че след като предсрочната изискуемост не е настъпила по отношение на главния длъжник, тя не следва да се счита за настъпила и спрямо поръчителя, макар и той да е бил уведомен формално за нея. След като волеизявлението на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем не е достигнало до длъжника - кредитополучател, предсрочната изискуемост не е настъпила преди подаване на заявлението по чл.417, т.2 от ГПК, поради което отговорността на поръчителя не може да бъде ангажирана за претендираните суми на това основание, доколкото неговата отговорност има акцесорен характер и това я отличава от солидарните задължения.

На следващо място, съгласно задължителните указания в т. 9 на ТР № 4 по т. д. № 4/2013 г. съществуването на вземането по издадена заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, като в това производство нормата на чл. 235, ал. 3 от ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Последователното прилагане на този принцип означава да се вземе предвид и настъпването на падежа на определени вноски след предявяването на иска по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, а съгл. ТР №

8/2017 г. от 02.04.2019 г., постановено по Тълкувателно дело № 8/2017 г. на ОСГТК, не е необходимо в исковата молба, съответно в заявлението, тези вноски да бъдат посочени самостоятелно, отделно от сумата, за която се претендира предсрочна изискуемост, за да бъде уважен искът в съответствие с основанието, на което е била издадена заповедта за изпълнение. Сочи се, че съобразно правилото на чл. 162 от ГПК при доказване от страна на ищеца на основанието за дължимост на сумите за съда възниква задължението служебно да съдейства за определяне размера на просрочените вноски, доколкото не би бил установим от самите договорни клаузи. В този смисъл съдът следва да съобрази приетата по делото СИЕ и включените в същата таблици за задълженията по пера, както и да се произнесе по наведените възражения от ответната страна за прекратяване на поръчителството и за погасяване на задълженията по давност с изтичане на петгодишен давностен срок от последното плащане на 03.07.2013г. Относно прекратяването на поръчителството, съдът съобрази разрешението в ТР № 5/21.01.2022г. по тълк.д. № 5/2019г. на ОСГТК на ВКС, съобразно което при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. Доколкото в случая е установено, че предсрочна изискуемост не е настъпила, съдът приема, че срокът по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД не е започнал да тече, респ. възражението на ответника за прекратяване на поръчителството за неоснователно. Относно доводите за изтекла погасителна давност, съдът приема същите за частично основателни, поради следното: както е посочено в Решение № 45/17.06.2020г. по т. дело N 237 по описа за 2019г. на ВКС, II т.о., началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска. Съгласно чл. 114 ал. 1 ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Задължението, поето от ответницата-поръчител, е относно уговорените вноски за погасяване на задълженията по договора за кредит и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на банката (в този смисъл Решение № 90/31.03.2014г. по гр.д. № 6629/ 2013 г.

на ВКС, IV г.о.). Съответно следва да се приложи и кратката тригодишна погасителна давност по отношение на възнаградителните лихви (така Решение № 130/15.04.2020г. по т.д. № 1829/2018г. на ВКС, I т.о.) и респ. петгодишна погасителна давност по отношение на главницата (разрешение дадено и в Решение № 45/17.06.2020г. по т.д. № 237/2019г. на ВКС, II т.о.), доколкото не може да се приеме, че от една страна, кредиторът има право да търси изпълнение от изискуемостта за съответната част от вземането, но от друга страна, бездействието му да го направи не води до течение на давностния срок за тази част от вземането. С оглед на изложеното съдът приема, че дължимите суми за главница следва да изчислят за периода от 22.04.2016г. (при депозирано заявление на 22.04.2021г.) до приключване на съдебното дирене на 10.02.2022г., като за периодите преди 22.04.2016г. същите са погасени по давност, на осн. чл. 110 от ЗЗД, а за договорни и наказателни лихви от 22.04.2018г., а изискуемите преди тази дата са погасени по давност, като се съобрази

искането на ищеца за присъждане обезщетение за забава до 14.04.2021г., при съобразяване н чл.6 от ЗМВИП.В този смисъл и след извършени от съда изчисления съобр. таблиците към заключението по СИЕ и погасителния план към договора, съдът приема, че дължимата падежирала главница е в размер на 2377,73евро от 22.04.2016г. до 10.02.2022г., а договорната лихва е в размер на 1064,30евро за периода от 22.04.2018г. до 10.02.2022г., ведно със сумата от 55,74евро, дължима съгл. чл.6 от ЗМВИП за периода 13.03.2020г. до 13.05.2020г., като за разликата до предявените размери за главница преди 22.04.2016г. и за договорна лихва преди 22.04.2028г., претенциите следва да се отхвърлят, като погасени по давност, на осн. чл. 110 и чл. 111,б.,в” от ЗЗД, а за разликата над този размер за периода след 10.02.2022г., претенцията за главница следва да се отхвърли, като неоснователна, доколкото падежът ѝ не е настъпил.При така установеното, съдът служебно изчисли и дължимото обезщетение за забава върху главницата, и без нужда от специални знания чрез <https://www.calculator.bg/>, която е в размер на 679,63евро за периода от 22.04.2018г. до 13.03.2020г. и от 14.05.2020г. до 14.04.2021г.

С оглед на изложените доводи, съдът приема, че предявените установителни искове за съществуване на вземания са частично основателни и следва да се уважат за следните суми: за изискуема падежирала главница в размер на 2377,73евро от 22.04.2016г. до 10.02.2022г., падежирала договорната лихва в размер на 1064,30евро за периода от 22.04.2018г. до 10.02.2022г., ведно със сумата от 55,74евро, дължима съгл. чл.6 от ЗМВИП за периода 13.03.2020г. до 13.05.2020г., обезщетение за забава върху главницата в размер на 679,63евро за периода от 22.04.2018г. до 13.03.2020г. и от 14.05.2020г. до 14.04.2021г. и 82,83евро разходи за уведомления-нот. покани, връчени чрез нотариус, ведно със законната лихва върху главницата от 22.04.2021г.(датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК) до изплащане на задължението, претендирани против ответника-поръчител по Договор за банков кредит № 206LD-R-000194/22.02.2013г., за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 № 292/26.04.2021г., с отстранена ЯФГ с разпореждане№ 1057/13.05.2021г., постановени по ч.гр.д.№ 591/2021г. по описа на РС Търговище, като за разликата до пълните предявени размери, исковете за главница преди 22.04.2016г. и за договорна лихва преди 22.04.2018г., претенциите следва да се отхвърлят, като погасени по давност, на осн. чл. 110 и чл. 111,б.,в” от ЗЗД, а за периода след 10.02.2022г., претенцията за главница следва да се отхвърли, като неоснователна, доколкото падежът ѝ не е настъпил, **на осн. чл. 422,ал.1 във вр. с чл.415,ал.1 от ГПК във вр. с чл.60,ал.2 от ЗКИ и чл. 86,ал.1 от ЗЗД.**

По разноските: И двете страни са претендирали разноски, съобр. представените списъци по чл. 80 от ГПК.Ищецът е претендирал разноските в заповедното производство в размер на 370,06лв. внесена д. такса и 150лв. определено юрисконсултско възнаграждение, или общо 520,06лв., а в настоящото производство-413,58лв. д. такса, 200лв. депозит за СИЕ, претендира се и юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи от съда в размер на 150лв., или общо 763,58лв. Ответникът претендира разноски в размер на 3 000лв. платено адвокатско възнаграждение, като съдът следва да се произнесе по въведеното от

процесуалния представител на ищеца възражение за прекомерност по чл. 78,ал.5 от ГПК. По настоящото дело ответницата е организирила защитата си чрез процесуално представителство от адв.Ц.И.-ТАК , като видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие, уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 3 000лв. и същото е платено в брой. Съгл. разпоредбата на чл.7,ал.2,т.4 от НМРАВ, минималното адв. възнаграждение при интерес от 10 000 до 100 000лв. е 830лв. плюс 3% върху разликата над 10 000лв., а доколкото в случая защитата е проведена по искове в размер общо на 9 460,45евро(18 502,75лв.), то минималното адв. възнаграждение е в размер на 1 085,08лв.Съдът съобрази и обстоятелството, че по делото са предявени три иска и делото се отличава с фактическа и правна сложност над средната за производствата по чл. 422 от ГПК, поради което приема, че адвокатското възнаграждение в размер на 3000лв.(трикратно надвишаващо минимално определения размер по НМРАВ) се явява прекомерно и следва да бъде редуцирано до размер от 2000лв., **на осн. чл. 78,ал.5 от ГПК.**С оглед изхода от спора, ищецът има право на разноски съобразно степента на уважаване на исковете, като от разноските в заповедното производство има право на такива в размер на 234,03лв., а в исковото-в размер на 343,61лв.Ответникът има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковете, или в размер на 1100лв., при което съдът приема, че ищецът следва да заплати на ответника разноски в размер на 532,36лв. по съразмерност и след компенсация, **на осн. чл. 78,ал.1, ал.3 и ал.5 от ГПК.**

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО съществуването на вземания в полза на “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД, ЕИК 831094393, със седалище и адрес на управление:гр.София, бул.”Драган Цанков ” № 37, представлявана от изп. директори Н.Н. и С.П., представлявани по пълномощие от Н.К.-управител на ПИБ клон Търговище и юрисконсулт Д.Д.-**съдебен адресат** против Р. Й. ИВ. с ЕГН ***** от ***** , за следните суми: изискуема падежирала главница в размер на 2377,73евро от 22.04.2016г. до 10.02.2022г., падежирала договорната лихва в размер на 1064,30евро за периода от 22.04.2018г. до 10.02.2022г., ведно със сумата от 55,74евро, дължима съгл. чл.6 от ЗМВИП за периода 13.03.2020г. до 13.05.2020г., обезщетение за забава върху главницата в размер на 679,63евро за периода от 22.04.2018г. до 13.03.2020г. и от 14.05.2020г. до 14.04.2021г. и 82,83евро разходи за уведомления-нот. покани, връчени чрез нотариус, ведно със законната лихва върху главницата от 22.04.2021г.(датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК) до изплащане на задължението, претендирани против ответника-поръчител по Договор за банков кредит № 206LD-R-000194/22.02.2013г., за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 № 292/26.04.2021г., с отстранена ЯФГ с разпореждане№ 1057/13.05.2021г., постановени по ч.гр.д.№ 591/2021г. по описа на РС Търговище, като за разликата до пълните предявени размери за главница преди 22.04.2016г. и за договорна лихва преди 22.04.2018г., отхвърля исковете, като погасени по

давност, на осн. чл. 110 и чл. 111,б.,в” от ЗЗД, а за периода след 10.02.2022г., отхвърля иска за главница, като неоснователен, **на осн. чл. 422,ал.1 във вр. с чл.415,ал.1 от ГПК във вр. с чл.60,ал.2 от ЗКИ и чл. 86,ал.1 от ЗЗД.**

НАМАЛЯВА като прекомерно адвокатското възнаграждение, платено от ответника от 3 000 лв. на 2 000 лв., **на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК.**

ОСЪЖДА “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД, ЕИК 831094393, със седалище и адрес на управление:гр.София, бул.”Драган Цанков ” № 37, представлявана от изп. директори Н.Н. и С.П., представлявани по пълномощие от Н.К.-управител на ПИБ клон Търговище и юрисконсулт Д.Д.- **съдебен адресат**, да заплати на Р. Й. ИВ. с ЕГН ***** от ***** , разноските по делото в размер на 532,36лв. по съразмерност и след компенсация, **на осн. чл. 78,ал.1, ал.3 и ал.5 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд – Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____